

24. 8. 2018

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Rozhodování o nákladech řízení při částečném zastavení exekuce

Jediným způsobem, kterým se může sám povinný efektivně bránit nařízené a prováděné exekuci na jeho majetek, je návrh na zastavení exekuce dle § 55 zákona č. [120/2001](#) Sb., exekuční řád (dále též jen „EŘ“).

SEDLÁČEK VACA & SPOL.
ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ · LAW OFFICE · RECHTSANWALTSKANZLEI

V úzké souvislosti s rozhodováním o (ne)zastavení exekuce je též rozhodování o nákladech exekučního řízení, které na straně jedné vznikly účastníkům řízení (tedy povinnému a oprávněnému) a na straně druhé též exekutorovi. Ačkoliv se názor judikatury na mnohé otázky v této oblasti rozděluje i v případě „běžného zastavení“ exekuce, autoři tohoto textu se pokouší zaměřit na specifická úskalí rozhodování o nákladech exekuce při toliko částečném zastavení exekuce, tedy v situaci, kdy dochází k zastavení exekuce jen pro část vymáhané povinnosti.

Úvod

V prvé řadě však pár poznámek obecně k otázce zastavení exekuce.[1] Jak již bylo uvedeno, návrh na zastavení exekuce představuje, alespoň tedy ze strany **povinného**, jediný opravný prostředek proti vedení exekuce. To však neznamená, že by návrh na zastavení exekuce nemohl podat **oprávněný** – ten však na rozdíl od povinného není vázán při podání návrhu na zastavení exekuce zákonnou lhůtou (srov. § 46 odst. 6 EŘ, resp. § 55 odst. 1 EŘ), která byla zavedena novelou č. [286/2009](#) Sb., aby došlo napříště k zamezení účelovému protahování exekučního řízení. Za určitých okolností je k podání návrhu na zastavení exekuce aktivně legitimován též např. zástavní věřitel.[2] Rozhodování o (též i částečném) zastavení exekuce je pak dáno zejména do rukou **exekučního soudu**, ovšem exekuční řád zavádí též možnost, aby o zastavení exekuce rozhodl svým usnesením **sám soudní exekutor** - v souladu s § 55 odst. 1 a odst. 4 EŘ může mimo exekučního soudu rozhodnout o (částečném) zastavení exekuce též soudní exekutor, a to v případě, kdy o zastavení exekuce není mezi jejími účastníky sporu, tj. zejména v případě, kdy dochází k zastavení exekuce z návrhu oprávněného.[3] K tomu se sluší dodat, že exekuční soud může o zastavení exekuce rozhodnout též bez návrhu, vyjdou-li najevo skutečnosti, které odůvodňují zastavení exekuce (příčemž soud může tyto skutečnosti zjišťovat sám z jemu dostupných zdrojů), nebo v případě, kdy mu bude soudním exekutorem doručen podnět k zastavení exekuce. V rámci řízení o zastavení exekuce poté soud (soudní exekutor) posuzuje důvodnost a opodstatněnost vedení exekuce vůči povinnému.

Z hlediska důvodů, pro něž je možno exekuci zastavit, je nutno se obrátit na úpravu mimo exekuční řád. Obecným ustanovením, obsahujícím důvody zastavení exekuce (resp. výslovně důvody zastavení výkonu rozhodnutí), je **ust. § 268 o.s.ř., jehož aplikace jakožto ustanovení obecného (lex generalis) je upravena prostřednictvím ust. § 52 odst. 1 EŘ**. Tím však výčet ustanovení

občanského soudního řádu, obsahujících důvody pro zastavení výkonu rozhodnutí (resp. prostřednictvím odkazu v § 52 odst. 1 EŘ též zastavení exekuce), zdaleka nekončí.[4] Některé zvláštní důvody zastavení exekuce mohou být též upraveny v jiných právních předpisech (např. zákon č. [216/1994](#) Sb., o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů). K zastavení exekuce pak vždy dochází tehdy, pokud nastal důvod, pro který nemůže být exekuce úspěšně dokončena. V případě částečného zastavení exekuce pak musí nastat důvod, pro který nelze úspěšně vymoci určitou část z původně vymáhané povinnosti, **tj. pokud nedojde k vynucení splnění části povinnosti exekutorem na povinném.**

K vymezení nákladů exekuce

Vzhledem k tomu, že každé usnesení, kterým dochází k ukončení exekuce (či exekučního řízení) musí obsahovat výrok o náhradě nákladů mezi účastníky, je třeba, aby se soud či soudní exekutor vypořádali v případě (částečného) zastavení exekuce též s otázkou úhrady nákladů exekuce. V tomto ohledu je tak třeba nejprve vymežit, o jaké (čí) náklady se bude jednat. Typické dělení nákladů exekuce je prováděno dle subjektu, kterému svědčí nárok na jejich úhradu. V prvé řadě jsou to **tzv. náklady exekuce**, vymezené v § 87 odst. 1 EŘ. Do této skupiny nákladů soudního exekutora patří nejen náklady, které logicky soudní exekutor generuje v rámci své činnosti, ale též (je-li úspěšný) odměna exekutora.[5] Je-li exekutor plátce daně, je součástí nákladů exekuce také DPH. K úhradě těchto nákladů je primárně zavázán povinný (§ 87 odst. 3 EŘ), ovšem v určitých případech může být zavázán též oprávněný.[6] Dále jsou to **náklady oprávněného**, které jsou vymezeny odkazem na ust. § 137 odst. 1 a 3 o.s.ř. Jedná se zejména o hotové výdaje oprávněného a jeho zástupce, jeho ušlý zisk, náklady důkazů, tlumočné či odměna za zastupování oprávněného advokátem (+ případně DPH, je-li advokát jejím plátcem). Mezi náklady oprávněného poté patří i náklady, které oprávněný vynaložil před zahájením exekučního řízení za pomoc soudu před podáním exekučního návrhu a dále též záloha, kterou případně oprávněný zaplatil exekutorovi ve výši, která byla spotřebována (§ 90 odst. 3 EŘ). Jinými slovy – oprávněný má právo na úhradu účelně vynaložených nákladů a nákladů spojených s vymáháním pohledávky za povinným. V praxi je tak typická situace, kdy je exekuce nařizována jak pro vymožení pohledávky vyplývající z exekučního titulu, tak pro náklady exekučního řízení (tj. náklady oprávněného a náklady exekuce).[7]

V případě určování výše nákladů může soudní exekutor rozhodovat o nákladech exekuce 2 způsoby. V případě, že bude mít exekuce „standardní“ průběh, dojde usnesením soudního exekutora k vydání **příkazu k úhradě nákladů exekuce ve smyslu § 87 odst. 2 a 4 a § 88 odst. 1 EŘ**, podle něhož se povinnému ukládá povinnost k úhradě nákladů exekučního řízení (srov. shora) a který obsahuje konkretizaci jednotlivých nákladových položek. Z hlediska způsobu vymožení nákladů však citovaný příkaz mlčí, protože tento je určen v exekučním příkazu. Ovšem na straně druhé v případě, že dojde k vydání usnesení o zastavení exekuce, bude se o nákladech exekučního řízení rozhodovat právě v rámci tohoto **usnesení o zastavení exekuce ve smyslu § 89 EŘ ve spojení s § 55 a § 55b odst. 2 EŘ**. Jinými slovy – v případě rozhodnutí o **úplném** zastavení exekuce musí soud či soudní exekutor rozhodnout o náhradě nákladů exekuce (viz též shora), jelikož právní mocí rozhodnutím, kterým se exekuce končí, zaniká i účinnost příkazu k úhradě nákladů exekuce jako podkladu k vymáhání nákladů, přičemž exekučním titulem je samo usnesení o zastavení exekuce.[8]

Jak tomu však bude v případě, kdy nedojde k úplnému, ale pouze částečnému zastavení exekuce?

Částečné zastavení exekuce

V případě, že během exekuce např. vyjde najevo, že vymáhaná pohledávka není ve skutečnosti v takové výši, pro jakou bylo exekuční řízení nařízeno (např. vyjde najevo, že povinný, resp. dlužník ve

skutečnosti uhradil část dluhu oprávněnému, resp. věřiteli ještě před zahájením exekučního řízení dle § 35 EŘ). exekutor, příp. exekuční soud vydá usnesení, kterým exekuci **částečně zastaví právě co do té částky, do které by již probíhat neměla**. Ve zbytku dluhu však již jednou zahájená exekuce běží i nadále, exekutor tedy i nadále pokračuje ve vymáhání zbytku dluhu některým ze zákonných způsobů provedení exekuce.

Z uvedeného tedy vyplývá, že exekuční řízení v případě částečného zastavení exekuce nekončí úplně, ale pouze v určité části. Jak dovozuje doktrína, **dojde-li v průběhu exekuce k částečnému zastavení exekuce (ovšem nikoliv pro částečné plnění po zahájení řízení - k tomu srov. shora), je ve vztahu k nákladům exekuce třeba přiměřeně aplikovat § 89 EŘ.**[9] Toto je zřejmý následek skutečnosti již shora uvedené, totiž že v případě zastavení exekuce je již samo **usnesení, kterým dochází k zastavení exekuce, titulem pro přiznání nákladů exekuce.**[10] Uvedené se shodně uplatní i v případě **částečného** zastavení exekuce, přičemž tedy o nákladech exekuce nebude rozhodováno v příkazu k úhradě nákladů exekuce dle § 87 odst. 4 EŘ. Tato skutečnost byla dovozena též judikaturou, která dospěla k závěru, že „*zánik pověření exekutora ve vztahu k částce, o kterou byla exekuce zastavena, má ještě ten důsledek, že náhradu nákladů řízení o částečném zastavení exekuce (včetně nákladů odvolacího řízení) nelze vymáhat postupem podle § 87 odst. 4 ex. řádu.*“[11] [12]

Důležité je však určit, **jakým způsobem** exekuční soud (resp. soudní exekutor) rozhoduje v rámci svého usnesení o částečném zastavení exekuce o tom, jakým způsobem bude stanovena povinnost hradit náklady exekuce. Již bylo řečeno, že se v rámci rozhodování o nákladových povinnostech v při částečném zastavení exekuce přiměřeně uplatní ust. § 89 EŘ, podle něhož v případě zastavení exekuce hradí náklady exekuce a náklady účastníků **ten, kdo zavinil zastavení exekuce**. V tomto ohledu je však třeba citované ustanovení exekučního řádu (§ 89) jistým způsobem doplnit, jelikož ačkoliv se zdá, že úprava nákladových otázek v exekučním řádu je úplná, komplexní, ve skutečnosti tomu tak není, jelikož z ust. § 89 EŘ neplyne, podle jakých kritérií má soud či soudní exekutor rozhodnout o nákladech exekuce při jejím zastavení. **Soudní praxe proto dovodila, že o otázkách náhrady nákladů exekuce při jejím zastavení bude rozhodováno dle pravidla zakotveného v ust. § 271 o.s.ř., upravujícího náhradu nákladů řízení při zastavení výkonu rozhodnutí (prostřednictvím odkazu v ust. § 52 odst. 1 EŘ), které bude subsidiárně užito jako *lex generalis*.**[13] Judikatura dokonce dovodila, že užití § 271 o.s.ř. je v těchto případech nutností, jelikož jsou v něm obsažena i kritéria, způsobilá založit i povinnost oprávněného k úhradě nákladů řízení (pozn.: vzhledem k povinnému se zásadně uplatní režim v § 87 odst. 3 EŘ).[14]

V tomto důsledku bude tedy třeba, aby soud či soudní exekutor při rozhodování o nákladech exekuce v případě jejího (částečného) zastavení zkoumal (a řádně odůvodnil), kdo procesně zavinil, že byla exekuce (částečně) zastavena, **tj. určit, na čí straně je procesní zavinění za (částečné) zastavení exekuce.**[15] **Jednoznačně zde tedy převáží princip procesního zavinění některého z účastníků exekuce (§ 89 EŘ ve spojení s § 271 o.s.ř.)**[16], nikoliv hledisko procesního úspěchu ve věci dle ust. § 142 o.s.ř.![17] Půjde tak vždy o posouzení, na straně kterého z účastníků exekuce **spočívá procesní zavinění (důvod) za (částečné) zastavení exekuce**, a který z nich je tudíž povinen nahradit náklady druhého účastníka a soudního exekutora.

Bude-li ze strany soudu či soudního exekutora zjištěno, že důvod (částečného) zastavení exekuce nelze žádným způsobem přičítat oprávněnému (tj. pokud oprávněný neponese procesní zavinění za zastavení exekuce, resp. pokud procesní zavinění ponese povinný), bude v rámci usnesení o (částečném) zastavení exekuce rozhodnuto o **nákladové povinnosti povinného** dle obecných nákladových pravidel zakotvených v § 87 odst. 2 a 3 EŘ.[18] V případě toliko částečného zastavení exekuce bude v rámci rozhodnutí exekučního soudu (exekutora) zakotvena nákladová povinnost povinného k úhradě konkrétně vyčíslených nákladů, vztahujících se k části nároku, v němž již

exekuce nepokračuje. Nutno dodat, že v případě povinného se jeho procesní zavinění za (částečné) zastavení exekuce obecně předpokládá, jelikož exekuční řízení je zahájováno z důvodu, že povinný dříve řádně nesplnil primární povinnost (dluh).[19]

Naopak v případě **oprávněného** lze dovozovat procesní zavinění za (částečné) zastavení exekuce spíše výjimečně, ovšem jistě nelze tuto variantu vyloučit.[20] Bude tomu zejména tehdy, pokud by oprávněný nepostupoval s potřebnou mírou pečlivosti a uvážlivosti při zahájení exekučního řízení či v průběhu exekuce, tedy když by např. přistoupil bezdůvodně k vymáhání splnění povinnosti (která již byla dříve, ovšem zároveň již před zahájením exekučního řízení, povinným splněna) nebo ve vymáhání takové povinnosti bezdůvodně pokračoval.[21] Judikatura výslovně zdůraznila, že uvedeným způsobem si musí oprávněný počínat nejen při zahájení exekučního řízení (např. ujistit se, že částka, kterou v rámci exekuce vymáhá, nebyla již např. zčásti povinným uhrazena), ale v celém průběhu exekuce.[22] Takto tedy lze jistě považovat za procesní zavinění oprávněného za částečné zastavení exekuce v případě, že to byl sám oprávněný, který navrhl částečné zastavení exekuce [ve smyslu § 268 odst. 1 písm. c) o.s.ř. ve spojení s § 52 odst. 1 EŘ][23] poté, co zjistil (nebo se stalo v průběhu exekuce zřejmým), že peněžitá částka, která je v rámci exekuce vymáhána, byla již povinným částečně uhrazena, popř. se ukázalo, že do určité výše (rozsahu) vymáhaná povinnost povinného z nějakého důvodu nadále neexistuje (např. je již promlčená). Shodná situace nastává i tehdy, dochází-li ze zavinění oprávněného k zastavení od počátku nepřipustně vedené exekuce z důvodu neplatné rozhodčí doložky.[24]

Z judikatury se tedy jasně podává, že pokud lze procesní zavinění vedoucí k zastavení výkonu rozhodnutí **plně přičítat oprávněnému**, soud (potažmo soudní exekutor) mu v rámci usnesení o zastavení exekuce uloží povinnost uhradit povinnému všechny náklady, které účelně vynaložil v průběhu celého vykonávacího řízení a které by mu nevznikly, pokud by oprávněný postupoval s potřebnou mírou pečlivosti a pokud by bezdůvodně nepřistoupil k vymáhání splnění dané povinnosti nebo v jejím vymáhání bezdůvodně nepokračoval. V případě úplného zastavení exekuce pak soud (exekutor) zruší také veškerá předcházející (ne)pravomocná usnesení o nákladech výkonu rozhodnutí (§ 271 věta druhá o.s.ř.). **Tato hlediska se pak obdobně aplikují i v případě částečného zastavení exekuce, ovšem s tím rozdílem, že namísto zrušení předchozích rozhodnutí o nákladech v případě procesního zavinění oprávněného soud (exekutor) tato rozhodnutí změní tak, že oprávněnému přizná náhradu jen v takové výši, která by mu náležela, kdyby k jeho procesnímu zavinění nedošlo, tj. ve výši částečně snížené v rozsahu a s ohledem na usnesení o částečném zastavení exekuce.[25] Opět se tedy uplatní již shora uvedené, tj. v případě, že soud (soudní exekutor) rozhodne o procesním zavinění oprávněného za částečné zastavení exekuce, rozhodne v rámci svého usnesení o povinnosti oprávněného uhradit konkrétně vyčíslené náklady soudnímu exekutorovi, popř. též povinnému, vztahující se k části nároku, v němž již exekuce nepokračuje.** V jiné fázi exekučního řízení by již nemohlo být rozhodnuto o úhradě nákladů exekuce vůči oprávněnému, jelikož např. oprávnění rozhodnout v příkazu k úhradě nákladů exekuce dle § 88 EŘ o povinnosti oprávněného uhradit náklady exekuce soudní exekutor nemá.[26]

Z výše uvedeného se pak také podává, že postup dle ust. § 271 věta druhá o.s.ř. v případě částečného zastavení exekuce nepřichází v úvahu, jelikož exekuce v takovém případě nebyla zatím zcela skončena.

Konečně je nutno znovu upozornit, že v případě (částečného) zastavení exekuce rozhoduje soud (soudní exekutor) usnesením o (částečném) zastavení exekuce, v rámci něhož rozhoduje též o náhradě nákladů exekuce, není možné takové usnesení napadnout např. námitkami dle § 88 odst. 3 EŘ, jelikož tyto jsou zvláštním opravným prostředkem pouze proti příkazu k úhradě nákladů exekuce. Naopak je nasnadě bránit se proti usnesení **soudního exekutora**, kterým byla stanovena

nákladová povinnost, podáním **odvolání** dle § 55c odst. 1 až 3 EŘ ve spojení s § 202 odst. 1 o.s.ř. a contrario. I v takovém případě se uplatní subsidiarita příslušných ustanovení občanského soudního řádu ohledně podání a projednání odvolání (tj. ust. § 201 – 226 o.s.ř. za pomoci odkazu v § 52 odst. 1 EŘ). Proti rozhodnutí odvolacího soudu je pak přípustné dovolání za podmínek § 237 o.s.ř. Stejný postup se uplatní i v případě, že o (částečném) zastavení exekuce a s tím spojené nákladové povinnosti rozhoduje **exekuční soud**.

Závěr

Rozhodování o nákladových povinnostech v rámci exekučního řízení, zejména o jejich výši, fázi, v níž se má o nákladech exekuce rozhodovat, a o subjektu (účastníku) povinnému k jejich splnění, je nedílnou součástí každého takového řízení a často se jedná o částky pro účastníky nezanedbatelné. Je proto pro soud (popř. exekutora) klíčové, aby o této povinnosti rozhodl v souladu se zákonem. Ačkoliv se na první pohled může zdát, že úprava exekučního řádu, ve spojení s občanským soudním řádem, mnoho úskalí neskýtá, pokusili jsme se nastínit, že tomu tak zcela jistě není. Ani přes množství související judikatury vyšších soudů nelze uzavřít, že by byla soudní praxe v těchto otázkách jednotná. O to více výše uvedené platí v případě, kdy je rozhodováno o zastavení (nebo částečném zastavení) exekuce.

V každém případě bude stěžejní rozhodnout, který ze subjektů prokazatelně (z procesního hlediska) zavinil, že exekuce nemohla (byť jen zčásti) proběhnout standardním způsobem. Procesní zavinění lze jistě nalézat i na straně oprávněného, který tak bude v konkrétním případě nucen nést nákladovou povinnost vůči exekutorovi, popř. též povinnému. Blíže právní úpravu pak vedle § 89 EŘ doplňuje § 271 o.s.ř. Závěrem je třeba připomenout, že v případě (částečného) zastavení exekuce, ať už rozhodnutím soudu či soudního exekutora, bude docházet k uložení dané nákladové povinnosti přímo samotným usnesením, proto bude nutné, aby se účastníci proti uvedenému případně bránili odvoláním, nikoliv jiným oprávněným prostředkem (např. námitkami).

Luděk Tichý,
Paralegal

Mgr. Jiří Černý,
doktorand, Právnická fakulta Univerzity Karlovy; člen poradního orgánu veřejné ochránkyně práv

Dlouhá 705/16,
110 00 Praha 1

Tel.: +420 221 779 970

e-mail: info@ak-sv.cz

-
- [1] V tomto ohledu bude i nadále pojem exekuce vykládán ve smyslu odlišném od vymezení pojmu „exekuční řízení“, které jako takové končí završením pověření exekutora k provedení exekuce, zatímco po tomto pověření se již nadále zastavuje „exekuce“. K uvedenému srov. např. Maxa, H. Zastavení exekuce a postup dle § 271 OSŘ. Právní rozhledy, roč. 2017, č. 13-14, s. 484 a násl.
- [2] K legitimaci zástavního věřitele srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 1. 2017, sp. zn. 20 Cdo 5672/2016.
- [3] Srov. např. Kasíková, M. a kol., Exekuční řád. Komentář. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2017, str. 385 – 386.
- [4] Mezi další ustanovení občanského soudního řádu, obsahující důvod pro zastavení exekuce (ve spojení s § 52 odst. 1 EŘ) patří např.: § 290 odst. 2 o.s.ř., § 326a o.s.ř., § 336m odst. 1 o.s.ř., § 338n odst. 6 nebo § 338w odst. 3 o.s.ř. či § 338za odst. 1 o.s.ř.
- [5] Tedy určitá úplata za osobní výkon činnosti exekutora, potažmo za výkon činnosti zaměstnanci exekutora. Odměna soudního exekutora je určována dle vymoženého plnění, přičemž výše odměny soudního exekutora je blíže určena dle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. [330/2001](#) Sb., ve znění pozdějších předpisů (tzv. exekuční tarif). K uvedenému srov. též plenární náleží Ústavního soudu ze dne 1.3.2007, sp. zn. Pl. ÚS 8/06.
- [6] Srov. náleží Ústavního soudu ze dne 3.2.2012, sp. zn. II. ÚS 3941/11.
- [7] Srov. např. Maxa, H. Zastavení exekuce a postup dle § 271 OSŘ. Právní rozhledy, roč. 2017, č. 13-14, s. 484 a násl.
- [8] Srov. např. Kasíková, M. a kol., Exekuční řád. Komentář. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2017, str. 607-608.
- [9] Srov. Kasíková, M. a kol., Exekuční řád. Komentář. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2017, str. 609.
- [10] Srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 30.12.2013, sp. zn. 20 Cdo 1013/2013: *„Vzhledem k tomu, že judikatura (k tomu srov. rozhodnutí uveřejněné pod číslem 82/2008 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek) i odborná literatura (viz shora) dovodila, že soud i při částečném zastavení exekuce rozhoduje o nákladech exekuce (tedy o nákladech soudního exekutora a nákladech oprávněného), přičemž i v takovém případě postupuje podle zásad uvedených v § 271 o. s. ř., bude na soudu prvního stupně, aby o těchto nákladech v daném řízení rozhodl. Je tomu tak proto, že podle § 51 písm. b) exekučního řádu částečným zastavením dochází k zániku pověření exekutora ve vztahu k částce, ohledně níž byla exekuce zastavena, resp. ve vztahu ke způsobu exekuce, ohledně kterého došlo k zastavení, a proto je vyloučeno, aby exekutor mohl ještě o nákladech exekuce rozhodovat v příkazu k úhradě nákladů (shodně srov. též Stanovisko Nejvyššího soudu ČR z 15. 2. 2006, sp. zn. Cpjn 200/2005, uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. R 31/2006, bod XV).“*
- [11] Srov. usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 31. 5. 2007, sp. zn. 25 Co 292/2007 [R 82/2008 Civ.].
- [12] Nutno však dodat, že ne vždy byl tento názor judikaturou uznáván za správný – k tomu srov. např. usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 04.06.2007, sp. zn. 24 Co 1157/2007. Autoři jsou přesvědčeni, že závěry citovaného usnesení jsou již překonány a tudíž se nadále neuplatní.
- [13] K uvedenému srov. náleží Ústavního soudu ze dne 24.02.2015, sp. zn. Pl. ÚS 5/14.
- [14] Srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 30.12.2013, sp. zn. 20 Cdo 1013/2013, usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 27.08.2014, sp. zn. 21 Cdo 2917/2014, usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 24.05.2016, sp. zn. 20 Cdo 896/2016, usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 1.8.2017, sp. zn. 20 Cdo 5830/2016, apod.

[15] Srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 06.10.2011, sp. zn. I. ÚS 1294/09: „Při rozhodování o nákladech exekuce je třeba zkoumat otázku procesního zavinění toho kterého účastníka na zastavení exekuce. Nelze tedy automaticky povinnost jejich zaplacení ukládat oprávněnému či povinnému, ale vždy je třeba zkoumat, jaké důvody k zastavení exekuce vedly, jak na to pamatuje ustanovení § 271 občanského soudního řádu.“ Shodně též usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 31. 5. 2007, sp. zn. 25 Co 292/2007 [R 82/2008 Civ.], usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 30.12.2013, sp. zn. 20 Cdo 1013/2013, usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 27.08.2014, sp. zn. 21 Cdo 2917/2014, a řada dalších.

[16] Jak výslovně dovodil též Ústavní soud v nálezu ze dne 13.04.2011, sp. zn. II. ÚS 1222/10.

[17] Shodně též Maxa, H. Zastavení exekuce a postup dle § 271 OSŘ. Právní rozhledy, roč. 2017, č. 13-14, s. 484 a násl., dále výslovně např. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 14.05.2014, sp. zn. 21 Cdo 402/2014, usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 27.08.2014, sp. zn. 21 Cdo 2917/2014 či usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 24.05.2016, sp. zn. 20 Cdo 896/2016.

[18] Srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 29. srpna 2006, sp. zn. 20 Cdo 1756/2006, usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 27.08.2014, sp. zn. 21 Cdo 2917/2014, usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 31.05.2016, sp. zn. 20 Cdo 3791/2015.

[19] Srov. např. Fialová, P.: Příkaz k úhradě nákladů exekuce. Komorní listy, roč. 2014, č. 3, s. 26 a násl. Shodně též Kasíková, M. a kol., Exekuční řád. Komentář. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2017, str. 593, marg. č. 2.

[20] Srov. např. již shora citovaný nález Ústavního soudu ze dne 3.2.2012, sp. zn. II. ÚS 3941/11.

[21] Srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 30.12.2013, sp. zn. 20 Cdo 1013/2013.

[22] Srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 14.05.2014, sp. zn. 21 Cdo 402/2014.

[23] Srov. Svoboda K., Smolík P., Levý J., Šínová R. a kol. Občanský soudní řád. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2017, str. 1132, marg. č. 3: „Z procesního hlediska oprávněný vždy zaviní zastavení výkonu rozhodnutí, jestliže k zastavení dojde z důvodu podle § 268 odst. 1 písm. c), tj. na návrh oprávněného.“

[24] Srov. Maxa, H. Zastavení exekuce a postup dle § 271 OSŘ. Právní rozhledy, roč. 2017, č. 13-14, s. 484 a násl.

[25] Srov. např. usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 31. 5. 2007, sp. zn. 25 Co 292/2007 [R 82/2008 Civ.], usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 30.12.2013, sp. zn. 20 Cdo 1013/2013, usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 27.08.2014, sp. zn. 21 Cdo 2917/2014, usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 31.05.2016, sp. zn. 20 Cdo 3791/2015 apod. Z literatury např. Kurka, V., Drápal, L.: Výkon rozhodnutí v soudním řízení, Linde Praha, 2004, str. 400, nebo Bureš, J., Drápal, L., Bureš, J. a kol. Občanský soudní řád II. § 201 až 376. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, str. 2266 či POLIŠENSKÁ, Petra a Radka FEBEROVÁ. Exekuční a insolvenční právo: výběr z důležitých soudních rozhodnutí v exekučním a insolvenčním právu za období leden 2014 až prosinec 2015. Praha: Wolters Kluwer, 2016. Musíš znát. ISBN 978-80-7552-395-2, str. 25 a násl., k bodu č. 9.

[26] Srov. Kasíková, M. a kol., Exekuční řád. Komentář. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2017, str. 609 – 610.

© EPRAVO.CZ – Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Sdílení elektřiny v obecních projektech, změny po 1.8.2026 a zapojení bateriových úložišť](#)
- [Jak naložit s „oznámením“ přestupku soukromých osob? A je to vlastně oznámením ve smyslu zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich?](#)

- [Systemová podjatost ve správním řízení aneb požadavek na překročení nadkritické míry rizika systémové podjatosti](#)
- [Bezpilotní systémy vlastní konstrukce v kategorii Specific: regulatorní požadavky a praktické aspekty](#)
- [Pacht závodu a zákaz přenechání věci třetí osobě](#)
- [Digitální důkazy z webu v soudním řízení: jak doložit, co bylo online zveřejněno?](#)
- [Nepravomocné povolení stavby a změna územního plánu](#)
- [Letiště a letecké stavby](#)
- [Nejvyšší správní soud vymezuje nové hranice zneužití práva u běžných nákladů na reklamu](#)
- [Limity dohledu nad výkonem znalecké činnosti](#)
- [Stavebníci získávají od roku 2026 silnější pozici v soudních sporech o povolení stavby](#)